

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. ιστ΄ 19-31)
4 Νοεμβρίου 2018

Ἡ σημερινή Εὐαγγελική Περικοπή, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀφορᾷ στήν Παραβολή τοῦ ἄφρονος πλουσίου καί τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου. Σήμερα δέν θά κάνουμε δικές μας σκέψεις μέ ἀφορμή τά ἀναφερόμενα πρόσωπα καί τίς συμπεριφορές τους, ἀλλά θά ἀκούσουμε τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο, τόν ἕνα ἐκ τῶν Μεγάλων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά νά ἔχουμε μεῖζον πνευματικό ὄφελος.

Ἀπευθυνόμενος, τότε, στό ποιμνιό του κατά τήν ἀντίστοιχη Κυριακή, εἶπε : « Ἀργά ἀνοιξε τά μάτια του ὁ πλούσιος! Τό ἔκανε τότε πού εἶδε στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ τόν Λάζαρο! Τόν ἄνθρωπο, πού δέν καταδεχόταν οὔτε νά τοῦ ρίξει μιά ματιά, ὅταν τόν εὔρισκε νά περιμένει ἔξω ἀπό πόρτα του.

Καί τότε κατάλαβε καλά τί σημαίνει ἐκεῖνο, πού μέχρι τότε ποτέ δέν εἶχε καταλάβει.

Στήν κόλαση βρέθηκε ὑποχρεωμένος, θέλοντας καί μή, νά κάμει ἕναν ἀπολογισμό. Ἐκεῖ ἀναγκάστηκε νά ψάξει τί τοῦ εἶχε γίνει ἀφορμή νά χάσει ἐκείνη τή διάθεση, πού δέν τόν ἄφηνε νά δεῖ στό πρόσωπο τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου τόν «πλησίον» του. Δηλαδή ἕνα συνάνθρωπο, στή θέση τοῦ ὁποίου θά μπορούσε κάποτε νά βρεθεῖ καί ὁ ἴδιος• καί εἶχε γι' αὐτό τόν λόγο χρέος νά τόν συμπονάει.

Ἄς ρίξουμε μιά ματιά στήν ἄθλια κατάσταση, πού εἶχε βρεθεῖ τότε ὁ πλούσιος, ἐνῶ τώρα ἔφθασε στό ἀντίθετο ἄκρο. Τότε εἶχε μεγάλη ἀφθονία. Τότε γλεντοῦσε, ὅσο πιά καλά μπορούσε. Τώρα τά ἔχει χάσει ὅλα. Καί ὅσο πιά πολύ σκεπτόταν τήν μεγάλη ἀντίθεση, τόσο πιά πολύ τόν “ἔτσουζε”. Καί γι' αὐτό εἶπε: «Πατέρα, Ἀβραάμ, λυπήσου με. Καί στείλε τόν Λάζαρο, νά βουτήξει ἔστω καί ἕνα δάχτυλό του σέ νερό, νά μοῦ δροσίσει λίγο τήν γλῶσσα, διότι ὑποφέρω πολύ μέσα σέ αὐτές τίς φλόγες» (Λουκ. 16,24).

Ἀπό τά λόγια αὐτά, ἀσφαλῶς δέν πρέπει νά βγάλουμε τό συμπέρασμα, ὅτι ἀρκεῖ ἐκεῖ μιά σταγόνα νερό, γιά νά μᾶς ἀνακουφίσει καί νά μᾶς δροσίσει. Τά λόγια αὐτά μᾶς λένε μόνο, ὅτι ἐκεῖνοι πού ἔχουν πολλές ἀμαρτίες, ἐκεῖ θά ὑποφέρουν πολύ, ἐκεῖ θά ταλαιπωρηθοῦν πολύ ἀπό τήν φοβερή ἐκείνη φωτιά, πού εἶναι ἡ συναίσθηση τοῦ βάρους τῆς ἀμαρτίας τους.

Από τά λόγια αὐτά τοῦ πλουσίου, μαθαίνουμε μόνο ὅτι στήν τελική κρίση τοῦ Κυρίου, ἡ πουνή θά εἶναι ἀνάλογη μέ τήν ἐσωτερική μας ἀθλιότητα.

Ὁ πλούσιος, σπρωγμένος ἀπό τήν ἄθλια κατάσταση στήν ὁποία βρισκόταν, ἀναγκάστηκε νά ζητήσῃ μιά σταγόνα νερό. Ἐδῶ στήν γῆ, σπρωγμένος ἀπο τήν φιλαργυρία καί τήν ἀσπλαγχνία του, εἶχε καταστήσει νά μή δίνει οὔτε μιά σταγόνα νερό.

Ἄραγε μποροῦσε ποτέ, νά βρεθεῖ γι' αὐτόν κατάσταση πιά δίκαιη, μέχρι τίς τελευταῖες της λεπτομέρειες καί ταυτόχρονα πιά ὀδυνηρή; Ζητάει μιά σταγόνα νερό.

Ποῖος; Ἐκεῖνος, πού τά εἶχε ὅλα καί στόν φτωχό δέν ἔδινε οὔτε ἕνα ψίχουλο ψωμί.

Τόν ἔκαμε ὁ Θεός νά ποθήσῃ μιά σταγόνα νερό, γιά νά τόν κάμει νά καταλάβει, τί φοβερό πρᾶγμα εἶναι ἡ φτώχεια καί πόσο χρειάζεται νά εἴμαστε πονετικοί ὅλοι μας στήν ἀνάγκη τῶν ἄλλων ».

[dkpdf-button]